

*Zece respirații scurte
O minciună nevinovată
În patru secunde ai pierdut totul*

K.A. TUCKER

CINCI MOTIVE SĂ O IEI DE LA CAPĂT

Traducere din limba engleză și note de
GABRIELA STOICA

București, 2019

Prolog

Oare mi se întâmplă doar mie sau toată lumea trece printr-un moment de „nebunie” în viață — atunci când emoțiile brute calcă bunul-simț în picioare, trecând peste el asemenea unui camion, obligându-te să faci și să spui lucruri care îți lasă pe ceilalți șocați, clătinând din cap și întrebându-se de ce te comporti atât de prostește, de ce nu renunți, de ce nu poți înțelege care e adevărul?

Numai că mie nu-mi pasă ce cred sau ce spun *ei* despre mine, fiindcă e vorba de viața *mea* și inima *mea* a fost devorată.

Asta mi-a făcut Jared.

Mi-a înghițit inima cu totul, lăsând rămășițele nedorite să se prăbușească pur și simplu... în gol.

Poate sunt un pic cam prea melodramatică. Poate că, atunci când îmi voi da seama cum să mă adun la loc, voi râde de toate astea.

Până atunci... rămășițele mele vor rămâne în continuare aici, zăcând într-un morman inutil.

Din nou.

Reese

Capitolul unu

• • •
REESE

Nu am mai văzut niciodată până acum expresia asta pe chipul tatălui meu.

O are de când a ieșit din cabina telefonică.

— Hai, du-te, mă îndeamnă el, iar vocea lui morocănoasă sună spart. Du-te înăuntru.

— Dar... de ce? mă smiorcăi eu privind cu ochi îngrijorați bistroul din popasul pentru camioane, în care nu mai este decât un client, un bărbat cu o barbă de Moș Crăciun.

Tati își sprijină mâna de volan și se răsucește cu fața spre mine.

— Reesie, puiule...

Nu-mi place tonul lui. E tonul ăla serios care îmi face buza de jos să tremure.

— Vreau să te duci înăuntru, să te așezi în separeul nostru și să-i ceri chelneriței aleia drăguțe încă o felie de tartă cu nuci pecan, care-ți place atât de mult, îmi spune el încet, cu glas monoton.

Îmi înghit lacrimile.

— Singură?

Chipul i se încrâncenează, de parcă ar fi nebun.

— Doar puțin.

— Și pe urmă vii și tu?

Închide ochii strâns și mi-e teamă că l-am enervat foarte tare, dar... n-am mers singură niciodată, nicăieri. Am doar cinci ani.

— Nu uita că tati te iubește, puiule. Hai, du-te.

Înăbușindu-mi un suspin, mă dau jos de pe bancheta uzată și deschid portiera grea a vechii camionete Ford.

— Reesie! strigă tati chiar când pantofii mei roșii aterizează pe asfalt.

Mă întorc și-l văd ștergându-și cu mâna obrazul, înainte de a-mi face cu ochiul și a-mi arunca un zâmbet. Ușa camionetei se închide cu un bufnet. Înăndu-mi respirația, urc treptele și împing cât pot de tare ușa bistroului, în vreme ce clinchetul clopoțelor îmi răsună în urechi. O rup la fugă pe podeaua în pătrate albe și negre și mă cocoț pe banca din separaул nostru — cel în care am stat înainte ca tati să o sună pe mami; farfurii noastre încă mai sunt pe masă — și văd că luminile roșii ale camionetei lui tati dispar în zare.

Când chelnerița drăguță, cu o claiе de păr, vine la masa mea, o anunț că tati se va întoarce curând și comand o felie de tartă cu ciocolată și nuci pecan, spunând „vă rog” și „mulțumesc”. Stau în separaул și o înfulec, gândindu-mă ce noroc a dat peste mine să primesc două felii într-o singură seară.

Și aştepă.

Stau ghemuită în colțul separaулui, cu bărbia sprijinită în palmă și cu ochii lipiți de fereastră, pândind apariția camionetei albastre familiare, întorcând capul spre ușă la fiecare clinchet de clopoței. Atunci când poliștul amabil se aşază la masă, în fața mea, și mă întrebă unde e tatăl meu, ii spun că se va întoarce curând.

■ ■ ■

Aici nu mai e niciun polișt amabil care să mă aline, nici vreo chelneriță drăguță care să-mi aducă o felie de tartă cu ciocolată și nuci pecan, să-mi alunge gustul amar. Dar cel puțin de data asta nu am fost abandonată.

Conștientizez treaba asta când văd chipul tatălui meu vitreg prin gemulețul ușii.

Părul lui grizonant a mai albit puțin și a mai pus pe el cel puțin vreo cinci kilograme de când l-am văzut ultima oară — acum

nouă ani —, dar el este Jack Warner, fără nicio îndoială. După felul în care ochii lui albaștri poposesc pe părul meu purpuriu... pe piercing-urile mele... pe giganticul tatuaj cu numele „Jared”, care se încolăcește pe umărul meu drept, aş crede că se întreabă dacă nu cumva poliștul l-a condus în altă cameră, din greșeală.

Noroc că de data asta măcar am parte de o cameră. În mod normal, te aruncă într-o celulă sau te pun să stai pe un scaun incomod, lângă vreun bețiv care duhnește a whisky ieftin și a transpirație. Sunt aproape convinsă că poliștii care m-a arrestat i s-a făcut milă de mine. După privirea ucigătoare pe care le-a aruncat-o lui Jared și lui Caroline în momentul când am trecut prin dreptul ușii apartamentului lor, pe când eram condusă sub escortă afară din apartamentul Linei până la mașina de poliție, poliștista nu prea a crezut ce i s-a relatat.

Eu nu i-am povestit nimic, firește. Crescând printre avocați, am învățat să nu suflu o vorbă poliștilor dacă nu am un avocat de față. Lina, cea mai bună prietenă a mea și vecina mea de alături, a declarat că apartamentul pe care l-am distrus eu ceva mai devreme este, de fapt, al meu — deși numele meu nu apare pe contractul de închiriere — și că ar trebui s-o arresteze pe scârbaia nenorocită și fără inimă care mi-a furat soțul.

Din nefericire, eu sunt singura în arest acum.

Îmi țin respirația când îl urmăresc pe Jack cum își aranjează sacoul ușor șifonat pe silueta lui masivă în vreme ce încearcă să se aşeze confortabil pe scaunul din plastic rigid. Și — ironia sortii — în momentul de față am senzația că face parte integrantă din copilăria mea, dar, în același timp, că-mi este complet străin.

Nu-mi vine să cred că l-am chemat.

Nu-mi vine să cred că totuși a venit.

Cu un oftat greoi, murmură într-un final:

— Reese's Pieces¹.

¹ În traducere literală, „bucătile lui Reese”. Reese's Pieces este numele unui produs al firmei producătoare de dulciuri The Hershey Company. (N. tr.)

Mă măsoară din priviri, exact ca atunci când m-a surprins rearanjând literele de pe panoul¹ unei biserici baptiste astfel încât alcătuisem o expresie pe care nicio fată de nouă ani — nici chiar una de douăzeci de ani, la urma urmelor — n-ar trebui s-o aibă în vocabularul ei. În ciuda tensiunilor din relația noastră cândva apropiată, simt imediat că mă năpădește un val de căldură. N-am mai auzit porecla asta de ani de zile.

— Deci... te-au acuzat de distrugerea unei proprietăți private?

Presupun că poliția îi au dat raportul.

— Prefer să-i zic „exprimare artistică”.

„Tabloul” dezastrului a inclus rochiile fandosite ale lui Caroline, pernele ei decorative de fișe și afurisita aia de poză porno a lor atârnată deasupra patului *nostru*.

— Și, pe deasupra — îmi ridic mâinile pătate cu roșu, vorbind pe un ton lipsit de expresie —, nu pot dovedi că eu am făcut-o.

Atunci când Lina m-a găsit stând cufundată în tăcere, în bucătăria discret luminată a apartamentului ei, unde locuiesc de două săptămâni încocace, i-a scăpat un tipăt ascuțit înainte de a-și da seama că nu m-am transformat într-o ucigașă sadică și că, de fapt, eram pătată cu *vopsea* roșie. Probabil că ar fi trebuit să le dău de furcă polițiștilor, făcând un duș înainte de sosirea lor.

Pe față mea apare un zâmbet mic și trist. Mă întreb dacă încercarea mea stângace de a face o glumă reușește să ascundă suferința mea zdrobitoare și sentimentul de respingere care mă apasă de când am aflat că soțul meu are o aventură cu iubita lui din liceu.

— L-am sunat pe Barry în drum spre tine. Se pare că îi dai de furcă de câțiva ani încocace.

După felul în care își înclăștează maxilarul, îmi dau seama că nu i-a fost deloc ușor să-l sună, nici măcar după nouă ani. Deloc surprinzător. Prietenii de când abia învățau să meargă, Jack și

¹ Unele biserici din Statele Unite au panouri pe care afișează citate din Biblie sau mesaje spirituale. (N. red.)

Barry au fost cândva parteneri cu drepturi egale în firma lui de avocatură — până când Barry s-a încurcat cu nevasta lui Jack.

Mama mea.

Toate legăturile lor s-au transformat instantaneu într-o moartă de amărăciune care, în mod evident, nu a secat. Arunc o privire spre mâna lui și observ lipsa verighetei. Presupun că nu s-a recăsătorit. Și nu e de condamnat, dacă mă gândesc prin ce a trecut din cauza mamei.

— Și înțeleg de ce m-ai chemat acum. N-ai avut de ales, nu?

— Nu prea, recunosc eu, concentrându-mă asupra stelelor și cercurilor pe care le desenez cu degetul pe suprafața rece a mesei de metal.

Barry e un avocat de drept penal bine cotat, cu o carieră de succes, care și-a scăpat fiica vitregă rebelă din multe încurături. Ultimul incident a avut loc în ziua când am împlinit optprezece ani și am decis că ar fi amuzant să stau pe marginea șoselei și să le arăt fundul meu gol mașinilor în trecere.

Una dintre mașini aparținea poliției.

Polițaiul era un dobitoc scorțos.

Și eu eram beată.

După ce m-a ajutat să scap de acuzațiile de expunere indecentă și de consum ilegal de alcool de către o minoră în spațiul public, Barry m-a anunțat că nu mai am un cazier de minor, că devenisem adultă, iar el își lua mâna de pe mine, în mod oficial. Trei luni mai târziu, când mama l-a părăsit pentru soțul numărul patru, *chiar* că a devenit oficial.

— Mă mir că noul soț al lui Annabelle n-a vrut să mușamalizeze rapid incidentul.

— N-am sunat-o pe Annabelle. Nu vreau să știe de chestia asta, îl anunț pe Jack.

Am încetat să-i mai spun „mami” când aveam opt ani. Amândouă am căzut de acord că aşa ceva nu i se potrivește unei femei ale cărei pasiuni sunt statutul de membră a cluburilor exclusiviste și martiniul.

Degetul meu care desena pe masă la întâmplare încremenește instantaneu.

— Tu ai sunat-o? mă interesez eu.

Ar fi fost ca și cum i-ar fi dat lui Annabelle torpile pentru un atac verbal violent la adresa mea. De fapt, Annabelle mi-a trântit-o drept în față, chiar de la bun început. Mi-a spus că n-am ce trebuie ca să-l fac fericit pentru multă vreme pe „frumușelul meu din clasa muncitoare”.

Jack râde ușor în barbă, deși nu e nimic amuzant în toată afacerea asta.

— Nu, categoric n-am sunat-o eu. Și, oricum, ce i-aș fi spus? Nu mi-ai dat cine știe ce informații prin telefon. Se pare că totuși ești în bucluc.

Îmi scapă un oftat de ușurare și reîncep să desenez cu degetul pe masă.

— Asta mi-au spus și ei.

Atunci când polițiai au început să arunce cu termeni precum „tâlhărie” și „amenințare la adresa integrității corporale” — care păreau exagerate și total nepotrivite, dar care mi-ar fi pătit pe vecie proaspăt și imaculatul cazier de adult —, am știut că nu aveam cum să ies singură basma curată din treaba asta. Iar faptul că am folosit poza lui Caroline drept țintă în timpul izbucnirii mele violente, lăsând o pereche de foarfeci înfiptă în ochii ei, a înrăutățit situația.

— E bine că ți-ai păstrat firma de avocatură, adaug. Te-am găsit ușor.

Jack își încrucișează brațele la piept și mă privește cu un chip impenetrabil. O parte din mine — fetița furioasă, rătăcită undeva în interiorul finței mele — e gata să răbufnească, să-l ia la rost: „Cum ai putut să mă părăsești? Știi de ce ai părăsit-o pe mama, dar cum ai putut să mă scoți *pe mine* din viața ta și, pe deasupra, cu atâtă ușurință? Nu eu te-am înșelat!”. Dar îmi mușc buza de jos. N-ar fi înțelept să-l calc pe coadă pe singurul om care mă poate ajuta în clipa de față. Și trebuie să dau dovadă de istețime.

În cele din urmă, Jack se lasă pe spătarul scaunului și îmi spune:

— În regulă, Reese. Ia-o de la început și hai să vedem cum putem rezolva.

Strâng din buze ca să nu-mi scape vreun zâmbet. Nu pentru că ar fi amuzant, ci doar din cauză că am mai fost în situația asta și altădată. Toată tărășenia începe să semene de-a binelea cu zilele de odinioară, când obișnuiam să ne întâlnim în bucătărie pe la miezul nopții — după ce Annabelle se ducea la culcare și Jack se intorcea, în sfârșit, de la birou —, ca să discutăm despre cea mai recentă trăsnaie de-a mea, în timp ce devoram boluri întregi de înghețată. A folosit exact același ton hipnotic care mă făcea întotdeauna să-mi deșert sacul, o performanță neatinsă nici de profesorii mei, nici de consilierul meu școlar, de nimeni altcineva. Sunt aproape sigură că tot așa vorbește și cu clienții lui.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce i-am trecut în revistă toată situația mea, îl aud oftând dezamăgit.

— Mai lucrezi la magazinul ăla cu animale de companie, Reese?

— Nu.

După ce am plecat mai devreme de la serviciu pentru că aveam gripă și am ajuns acasă, făcând *marea descoperire*: Jared împreună cu *ea*, în duș — ce ciudat, cu cât derulez mai des scena în minte, cu atât mai mult mi se pare că începe să semene cu scena dușului din *Scarface* —, am petrecut o săptămână zăcând în patul Linei, sedată la greu cu whisky Jim Beam și cu pastile Nyquil împotriva răcelii. Șeful m-a concediat prin telefon.

Nu-mi pasă.

— În plus, ai fugit la Vegas cu un tip? La nouăsprezece ani? Și îl cunoșteai doar de *sase săptămâni*?

Știi că hohotul de râs care răsună în încăpere nu-mi este adresat mie, chiar dacă Jack nu-mi spune asta. Râde de ironia situației.

— Tocmai tu, care susțineai sus și tare că n-o să te căsătorești niciodată!

Nu am niciun alt răspuns la treaba asta, în afară de „L-am iubit” — replică rostită în şoaptă, în timp ce simt în gât un nod dureros și mă lupt să-mi înăbuş un suspin. L-am iubit. Și cred că încă îl mai iubesc, în ciuda faptului că Jared m-a rănit foarte rău. Din ziua aia, cu opt luni în urmă, când am ieșit din apartamentul Linei, cea mai bună prietenă a mea, și practic am dat nas în nas cu vecinul ei, reîncarnarea unui semizeu grec cu ochi verzi ca iarba, am știut că mi-am întâlnit sufletul pereche. Artificile au explodat, am fost lovita de trăsnet și m-a străbătut un fior electric. Știți toate rahaturile alea despre dragoste la prima vedere? Nu credeam în ele, dar am devenit pe loc adeptă lor ferventă. Judecata mea rațională a zburat pe fereastră, cu un bloc de ciment legat de glezne.

Jared mi-a declarat că simțise și el același lucru.

Iar acum, după șase luni de fericire conjugală, fără nici cel mai mic avertisment, el s-a întors la ea.

La gândul asta, putregaiul nenorocit care mă macină pe dină-untru și realitatea umilitoare mă ard ca o flacără nestinsă.

— Uite ce-i, Reese. Știu că întotdeauna ai fost rebelă, chiar și când erai doar o fetiță. Și totuși ai făcut niște alegeri proaste de când ne-am văzut ultima oară — continuă el cătinând din cap —, posesie de marijuana... violare de domiciliu... consum de alcool... și bătaie cu pumnii, pe deasupra.

— Nu-i mare chestie, pe bune. O grămadă de liceeni beau și fumează iarba. Doar că eu sunt aia care le pică mereu în mână polițiștilor.

— Și cursele ilegale de mașini?

Se uită întrebător la mine.

— Erau doar niște mașini de curse și polițiștii au exagerat.

Jack își scoate ochelarii și își freacă viguros fața, părând extenuat. Drumul cu mașina de la Miami la Jacksonville durează patru ore, iar el a ajuns aici la cinci ore după ce l-am sunat, ceea ce înseamnă că a cam lăsat totul baltă ca să vină până aici. Mă-ntreb de ce a făcut-o.

— Cel puțin n-am rămas gravidă, glumesc eu.

După privirea exasperată pe care mi-o aruncă, e clar că nu i se pare nici pe departe amuzant.

— Speram să fii suficient de deșteaptă încât să nu intri în belele de-astea.

— Până și fetele deștepte pot să-și dea viața peste cap, nu? mormăi eu, deși cuvintele lui mă ustură.

Pentru că sunt adevărate.

Urmează o pauză lungă, timp în care Jack stă adâncit în gânduri strângând din buze și uitându-se fix la mine.

— Ce-ai de gând să faci cu viața ta acum, Reese? Cum o să repari toate astea?

Când eram mică, Jack mă punea întotdeauna să-i sugerez cum ar trebui să fiu pedepsită pentru näzbătările mele copilărești. Cred că aşa mă determina el să accept consecințele faptelor mele, fără să pară tatăl vitreg sever. Mă pricepeam de minune să găsesc pedepse potrivite și, oricum, preferam să fac asta decât să stau înțepenită pe scaun, ascultând tipetele ascuțite ale mamei care îmi reamintea de fiecare dată că o fac de rușine și vărsa martiniul din pahar gesticulând ca nebuna.

Dar nu mai sunt copil și Jack nu-mi mai cere să-i propun o pedeapsă oarecare. Mă întrebă cum o să-mi repar viața.

Și nu-mi rămâne decât să ridic din umeri, dându-mă bătută.

Pentru că exact aşa mă simt în momentul de față. Înfrântă.

— Nu știu. Să-mi găsesc altă slujbă, probabil.

— Și cum rămâne cu facultatea?

Îmi dau ochii peste cap, fără să vreau. Jack nu suportă când o fac.

— Dosarul cu notele mele n-o să-i dea pe spate pe membrii comisiei de admittere.

N-o să ajute nici exmatricularea cu care m-am pricopsit când am intrat prin efracție în biroul unui profesor și am furat un subiect de teză.

— Pentru că n-ai putut să faci eforturi? întrebă Jack.